

MUSTA VARJO

Dekkari

Jim Berg

Esipuhe

Luulin, että kaikki oli vihdoin ohi.

Menneisyys oli jäänyt taakseni. Viholliset oli voitettu, salaisuudet haudattu ja koston tie kuljettu loppuun. Ensimmäistä kertaa pitkään aikaan uskoin voivani elää tavallista elämää.

Olin väärässä.

Jotkut varjot eivät katoa koskaan. Ne vain odottavat oikeaa hetkeä palatakseen.

Kun ensimmäiset merkit uudesta uhasta ilmestyvät, ymmärrän nopeasti, ettei kyse ole enää vanhoista vihollisista. Joku on seurannut jokaista liikettäni. Joku tuntee menneisyyteni paremmin kuin minä itse.

Edessäni on uusi taistelu.

Tällä kertaa en taistele koston.

En salaisuuksien vuoksi.

Taistelemisen on ainoa keino pysyä hengissä.

Musta varjo on kertomus siitä, kuinka menneisyys voi nousta esiin silloin, kun sitä vähiten odottaa. Se on tarina rohkeudesta, luottamuksesta ja siitä, kuinka pitkälle ihminen on valmis menemään suojellakseen itseään ja niitä, joista välittää.

Jos uskallat astua varjoihin, ei paluuta enää ole.

Luku 1 – Varjo palaa

Kesä oli kuumimmillaan.

Lämmin tuuli kulki pitkin autiota metsätietä ja havupuiden latvat huojuivat hiljaa. Derek oli viettänyt kuukausia yksin vanhassa metsästysmajassa, kaukana ihmisistä ja kaikesta siitä, mikä muistutti häntä menneisyydestä.

Ensimmäistä kertaa vuosiin elämä tuntui rauhalliselta.

Liian rauhalliselta.

Aamu alkoi tavallisesti. Derek keitti kahvia ja astui ulos kuistille. Aurinko nousi puiden yläpuolelle ja metsä oli heräämässä uuteen päivään.

Silloin hän huomasi sen.

Mutaan painautuneet saappaanjäljet.

Ne eivät olleet hänen.

Jälkiä oli useita, ja ne johtivat suoraan majan ympärille.

Joku oli käynyt siellä yön aikana.

Derek seurasi jälkiä varovasti.

Ne päättyivät puiden reunaan.

Siellä, suuren männyn rungossa, oli veitsellä kaiverrettu musta symboli.

Yksinkertainen mustaksi maalattu ympyrä, jonka keskellä oli varjoa muistuttava kuvio.

Hän ei tunnistanut merkkiä.

Mutta jokin siinä sai hänen niskakarvansa nousemaan pystyyn.

Kun hän palasi majalle, ulko-ovi oli raollaan.

Hän oli varma, että oli lukinnut sen.

Derek veti aseensa esiin ja astui hitaasti sisään.

Kaikki näytti olevan paikoillaan.

Ei rikottuja tavaroita.

Ei merkkejä taistelusta.

Keittiön pöydällä oli kuitenkin kirjekuori.

Valkoinen.

Siisti.

Sen päällä luki vain yksi sana.

Derek.

Hän avasi kuoren.

Sisällä oli musta kortti.

Ei tekstiä.

Vain sama symboli, jonka hän oli nähnyt puussa.

Kortin toiselle puolelle oli kirjoitettu käsin yksi lause:

"Varjo näkee sinut."

Samassa ulkoa kuului auton moottori.

Derek juoksi ikkunaan.

Musta maastoauto kiihdytti pois metsätietä pitkin.

Hän ehti nähdä vain vilauksen kuljettajasta.

Kasvot peittyivät mustan hupun alle.

Derek puristi korttia kädessään.

Hän tiesi yhden asian varmasti.

Hän ei ollut enää yksin.

Ja jossain metsän siimeksessä joku oli juuri aloittanut uuden jahdin.

Luku 2 – Ensimmäinen laukaus

Derek seisoj kuistilla ja katsoi, kuinka musta maastoauto katosi pölyävän metsätien mutkaan.

Kesäinen metsä oli jälleen hiljainen.

Liian hiljainen.

Hän katsoi vielä kerran mustaa korttia.

Varjon symboli.

Se ei muistuttanut mitään, mitä hän oli nähnyt aiemmin.

Ei Arkkitehdin merkkiä.

Ei vanhan verkoston tunnusta.

Tämä oli jotain uutta.

Derek sulki mökin oven ja alkoi pakata reppuaan.

Hän oli oppinut yhden asian vuosien aikana.

Kun joku löytää sinut kerran, hän löytää sinut myös toisen kerran.

Oli aika lähteä.

Hän oli juuri astumassa ulos, kun metsästä kuului terävä pamaus.

Laukaus.

Luoti osui kuistin kaiteeseen ja sinkosi puunsiruja ilmaan.

Derek syöksyi maahan.

Toinen laukaus viuhui hänen ylitseen.

Ampuja oli tarkka.

Mutta Derek oli ehtinyt liikkeelle.

Hän kierähti kuistin alle suojaan ja tarkkaili metsän reunaa.

Aurinko paistoi kirkkaasti, mutta tiheät männyt muodostivat tummia varjoja.

Sitten hän näki sen.

Puiden välissä liikkui huppupäinen hahmo.

Musta vaatetus sulautui metsään lähes täydellisesti.

Hahmo nosti kiväärinsä uudelleen.

Derek tiesi, ettei hänellä ollut aikaa odottaa.

Hän syöksyi kuistin toiselle puolelle juuri, kun kolmas laukaus repi seinälautaa hänen takanaan.

Hän juoksi kohti metsää.

Oksat raapivat kasvoja.

Neulaset rasahtelivat jalkojen alla.

Takanaan hän kuuli askelia.

Ampuja seurasi häntä.

Derek pysähtyi suuren siirtolohkareen taakse.

Hän kuunteli.

Ei askelia.

Ei ääniä.

Vain kesätuuli.

Sitten hänen vieressään olevaan kiveen iskeytyi luoti.

Kiven sirpaleet sinkoutuivat ilmaan.

Ampuja oli löytänyt hänet.

Derek vaihtoi nopeasti paikkaa ja juoksi syvemmälle metsään.

Edessä näkyi vanha metsäautotie.

Sen varressa seisoi musta pakettiauto.

Kuljettajan ovi oli auki.

Moottori kävi.

Ratissa istuva mies huusi:

”Derek! Tänne, jos haluat jäädä henkiin!” Derek

epäröi sekunnin.

Hän ei tuntenut miestä.

Mutta takanaan hän kuuli jälleen kiväärin lukon napsahduksen.

Hänellä ei ollut vaihtoehtoja.

Hän lähti juoksemaan kohti pakettiautoa.

Luku 3 – Tuntematon liittolainen

Derek syöksyi pakettiauton avonaisesta ovesta sisään.

Heti kun ovi paiskautui kiinni, kuljettaja painoi kaasun pohjaan.

Renkaat sutivat soralla, ja auto ampaisi metsäautotietä pitkin.

Takana kajahti vielä yksi laukaus.

Luoti osui pakettiauton takaoveen.

Metalli kumahti raskaasti.

”Kuka sinä olet?”

Derek kysyi hengästyneenä.

Kuljettaja piti katseensa tiessä.

”Nimeni on Alex.”

”Mistä tunnet minut?”

Alex ei vastannut heti.

Hän vilkaisi taustapeiliin.

Musta maastoauto ilmestyi mutkan takaa ja lähti heidän peräänsä. ”Meillä ei ole aikaa pitkään keskusteluun.”

”Vastaa kysymykseen.”

Alex huokaisi. ”Tunsin

Gabrielin.” Derek

jähmettyi.

Gabrielin nimi oli jäänyt menneisyyteen.

Hän uskoi, ettei enää koskaan kuulisi sitä.

”Mistä?”

”Hän pelasti henkeni vuosia sitten.” Auto pomppi kuoppaisella tiellä.

Takaa-ajajat eivät jääneet jälkeen. ”Ja nyt on minun vuoroni maksaa velkani.” Alex sanoi.

Derek katsoi häntä pitkään.

”Miksi minua jahdataan?” Alex pudisti päätään.

”En tiedä kaikkea.”

”Mutta tiedän yhden asian.”

”Musta Varjo ei koskaan valitse kohdettaan sattumalta.” Samassa pakettiauton kojelaudassa oleva radio rätisi.

Tuntematon ääni alkoi puhua.

”Derek.”

”Voit paeta päivän.”

”Voit paeta viikon.”

”Mutta et voi paeta meitä.” Lähetys katkesi.

Alex sammutti radion.

”Se oli heidän tapansa tervehtiä.”

Tie päättyi vanhalle riippusillalle, joka ylitti leveän joen.

Alex hidasti.

Silta näytti huonokuntoiselta.

”Toivottavasti se kestää.” Hän
mutisi.

Pakettiauto ajoi sillalle.

Lankut narisivat renkaiden alla.

Joen virta kuohui syvällä heidän alapuolellaan.

Juuri kun he pääsivät sillan puoliväliin, takaa-ajajien musta maastoauto kiihdytti vauhtiaan.

Se oli tulossa suoraan heidän peräänsä.

Luku 4 – Riippusilta

Riippusilta natisi jokaisella metrillä.

Vanhojen lankkujen välistä näkyi kuohuva joki.

Alex puristi rattia niin kovaa, että hänen rystysensä vaalenivat.

”Kestääkö tämä?”

Derek kysyi. ”Pakko

kestää.” Alex

vastasi.

Takana musta maastoauto kiihdytti vauhtiaan.

Sen moottori karjui.

Etäisyys kaventui nopeasti.

Ensimmäinen laukaus rikkoi pakettiauton takaikkunan.

Lasinsirpaleita lensi ohjaamoon.

Derek painautui alas.

”Ne eivät anna meidän päästä pois.”

”Eivät.”

Alex sanoi.

”Ja juuri siksi meidän täytyy päästä toiselle puolelle.” Silta heilui vaarallisesti.

Lankut natisivat.

Teräsvaijerit vinkuivat.

Pakettiauto saavutti viimeiset metrit.

Alex painoi kaasun pohjaan.

Auto syöksyi sillan yli ja osui kovaa soratielle.

Heti heidän perässään musta maastoauto ajoi sillalle.

Alex pysäytti auton äkillisesti.

Hän hyppäsi ulos.

”Mitä sinä teet?” Derek

huusi.

Alex juoksi sillan ankkuripylväälle.

Siellä oli vanha teräksinen vipu.

Hän veti siitä kaikin voimin.

Kova metallinen rusahdus halkoi ilman.

Yksi sillan kantavista vaijereista katkesi.

Silta kallistui rajusti.

Maastoauto menetti hallinnan.

Se liukui sivuttain ja törmäsi kaiteeseen.

Hetken näytti siltä, että auto pysyisi sillalla.

Sitten toinen vaijeri petti.

Koko sillan keskiosa romahti.

Maastoauto syöksyi kuohuvaan jokeen ja katosi veden alle.

Derek juoksi Alexin luo.

”Onko se ohi?”

Alex tuijotti jokea.

”Ei.”

”Miksi?”

Alex osoitti vastarannalle.

Puiden lomasta ilmestyi kaksi uutta mustaa maastoautoa.

Ne pysähtyivät joen toiselle puolelle.

Niiden ovet avautuivat.

Useita huppupäisiä miehiä nousi ulos.

Yksi heistä nosti kiikarit silmilleen.

Hän katsoi suoraan Derekiä.

Sitten hän nosti kätensä.

Miehet kääntyivät takaisin autoihinsa ja ajoivat pois.

”Miksi he lähtivät?” Derek

kysyi.

Alexin ilme synkkeni.

”Koska heidän johtajansa on juuri saapunut.” Derek

kääntyi hitaasti.

Takanaan, metsätien varressa, seisoj yksinäinen musta moottoripyörä.

Sen vieressä seisoj pitkä, huppupäinen mies.

Hän ei pitänyt asetta kädessään.

Hän vain seisoj liikkumatta.

Ja odotti.

Luku 5 – Huppupäinen mies

Kesätuuli liikautti männynoksia.

Metsä oli hiljaa.

Huppupäinen mies seisoj liikkumatta mustan moottoripyörän vieressä.

Hän ei näyttänyt kiirehtivän.

Ikään kuin hän olisi tiennyt, ettei Derek pääsisi karkuun.

”Älä mene lähemmäs.”

Alex sanoi hiljaa.

”Miksi?”

”Koska hän haluaa sinun tulevan.” Derek ei vastannut.

Hän otti muutaman askeleen eteenpäin.

Mies ei liikahtanut.

Lopulta huppupäinen mies puhui.

”Derek.”

Hänen äänensä oli rauhallinen.

Melkein ystävällinen.

”Olen odottanut tätä hetkeä pitkään.”

”Kuka sinä olet?” Derek

kysyi.

Mies nosti hitaasti kätensä.

Hän veti hupun pois päästään.

Kasvot olivat tutut.

Mutta Derek ei saanut heti kiinni, mistä.

”Olemme tavanneet kerran.” Mies sanoi.

”Vuosia sitten.”

Derek pudisti päätään.

”En muista.”

”Et tietenkään.” Mies vastasi.

”Mutta minä muistan sinut.” Hän otti taskustaan vanhan valokuvan.

Hän heitti sen maahan Derekin eteen.

Jatko - Osa. Derekin matka jatkuu. Uudet viholliset.
Uusi seikkailu

BoD

9 789528 088714